U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **D. Ch.**, zastoupeného Mgr. Josefem Blažkem, advokátem se sídlem Bruntál, Žižkovo nám. 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 1. 2016, č. j. 61 Az 4/2015 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností brojí proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 1. 2016, č. j. 61 Az 4/2015 - 26, jímž krajský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2015, č. j. OAM-300/ZA-ZA02-K08-2015. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Včas podanou kasační stížnost stěžovatel, prostřednictvím svého zástupce, odůvodnil tak, že ochranu měl stěžovateli v prvé řadě poskytnout jeho domovský stát Ukrajina, jehož je státním příslušníkem; Ukrajina však bezpečnost svých občanů nezajistila; stále zde umírají lidé, operují zde samozvané skupiny i ozbrojení příslušníci Ruska. Stěžovatel žije v České republice životem řádného občana, dodržuje všechny zákony (nikdy nebyl soudně trestán, ani se zde nedopustil žádného přestupku). V případě získání azylu a povolení k pobytu v České republice je schopen se zařadit do pracovního procesu, neboť má středoškolské vzdělání (elektromontér) a vlastní řidičské oprávnění skupiny „B“ a „C“. V současnosti zde nepobírá žádnou podporu a ani o ni do budoucna žádat nehodlá. Stěžovatel je nyní v péči své rodiny, vypomáhá mu jeho bratr O. Ch. a

bratrova tchýně N. R., u níž je ubytován. Současně s tím stěžovatel požádal, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) musí kasační stížnost, kromě obecných náležitostí podání, obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, sdělení, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 s. ř. s. platí obdobně. Nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc (§ 106 odst. 3 s. ř. s.). Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek; o tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Podaná kasační stížnost neobsahovala jednu z obligatorních náležitostí, vyžadovaných v ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel žádným způsobem nepolemizoval se závěry krajského soudu, vtělenými do odůvodnění napadeného rozsudku; předestřel pouze skutkové důvody, které, dle jeho názoru, udělení mezinárodní ochrany odůvodňují. Nejvyšší správní soud proto stěžovatele (prostřednictvím jeho zástupce) usnesením ze dne 16. 2. 2016, č. j. 3 Azs 31/2016 - 6, vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost o dostatečně konkrétní důvody, pro které rozsudek krajského soudu napadá; stěžovatele rovněž ho poučil o procesních následcích, pokud k doplnění kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nedojde. Toto usnesení bylo zástupci stěžovatele doručeno datovou zprávou dne 18. 2. 2016; v souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s. proto připadl poslední den lhůty k doplnění kasační stížnosti na pátek 18. 3. 2016. Jelikož stěžovatel v průběhu stanovené lhůty kasační stížnost nedoplnil a o prodloužení lhůty k tomu určené nepožádal, lhůta marně uplynula dne 18. 3. 2016.

Dne 21. 3. 2016, tedy po marném uplynutí lhůty k doplnění kasační stížnosti, došla zdejšímu soudu omluva zástupce stěžovatele za nevyhovění stanovené výzvě, odůvodněná jeho nepříznivým zdravotním stavem (doložená kopií lékařských zpráv). Zástupce stěžovatele v tomto podání nicméně pouze odkazuje na kasační důvody obsažené již v podání ze dne 6. 2. 2016 s tím, že stěžovatel trvá na takto odůvodněné kasační stížnosti.

Z již výše citovaného ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. je zřejmé, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a uplatňuje se v něm i obecný princip *vigilantibus iura* (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 – 47; všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné z http://www.nssoud.cz). Stěžovatel tak má, mimo jiné, povinnost označit rozsah napadení rozhodnutí krajského soudu a skutkové a právní důvody jeho tvrzené nezákonnosti; takovým rozsahem a důvody kasační stížnosti (s výjimkami uvedenými v § 109 odst. 3 větou za středníkem s. ř. s. a § 109 odst. 4 větou za středníkem s. ř. s.) je pak Nejvyšší správní soud vázán. V

rozsudku rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, se k tomu podává, že *„[l]íčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých' nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*" Tyto závěry lze přiměřeně vztáhnout i pro náležitosti kasační stížnosti, směřující proti rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že předmětná vada kasační stížnosti nebyla ve stanovené lhůtě (a ani později) odstraněna, a to ani přes výzvu a poučení zdejšího soudu, přičemž z tohoto důvodu nelze v řízení pokračovat, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., kasační stížnost odmítnout.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, neboť tento účinek nastává ve věcech mezinárodní ochrany ze zákona (§ 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh (zde kasační stížnost) odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu